

βοά, ἂν ὡς ἐφρόνει, ὁ ὑπουργὸς εἶχεν ἐνεργήσει τὴν διὰ νυκτὸς ἀρπαγὴν τῆς Βιολέττας.

Ἡ σκέψις αὕτη ἀνεχαίτισε τὴν πρῶτην του ἀπόφασιν. Ὁ Γεράρδος ἐσκέφθη ἐπίσης ὅτι ἡ παρατεταμένη ἐλπίς θὰ ἐπεβάρυνε τὴν λύπην τοῦ Βελαίρ, ὁπότε θὰ ἐπῆρχετο ἀναγκαιῶς ἡ γνῶσις τῆς πικρᾶς πραγματικότητος· ἦτο προτιμότερον ἐπομένως νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ συναντήσῃ τὸν Ἰασπῖνον, πιθανὸν δὲ τὸ τελευταῖον τραῦμα νὰ κατέβαλλε τὴν ἀπελπισίαν του.

Ἐνῶ διελογίζετο ταῦτα καὶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸν βᾶν Γκράφτ, ἔφθασε πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον εἰς τῶν θεραπόντων του προερχόμενος ἐκ Σαίν-Κλου ἔφιππος ἐν πάσῃ σπουδῇ.

Ἦτο ὁ Ὀλλανδὸς θεράπων, ὃν εἶδομεν συνοδεύοντα τὴν ἄμαξαν, δι' ἧς ὁ βᾶν Γκράφτ εἶχεν ὁδηγήσει τὰς πριγκιπίσας Βίλδενς.

— Κύριε, εἶπε πρὸς τὸν κύριόν του, ἀνθρωπὸς τις ἦλθε σήμερον τὴν πρῶτην περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν εἰς Σαίν Κλου, καὶ ἐπειδὴ δὲν σᾶς εὔρεν, ἄφησεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὑποίαν μοῦ ἐσύστησε νὰ σᾶς φέρω ἀμέσως. Ἴδου αὕτη.

Ὁ βᾶν Γκράφτ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, ἧς δὲν ἐγίνωσκε τὸν γραφικὸν χαρακτήρα, κεχαραγμένον ἄλλως τε μετὰ πολλῶν προσπεποιημένων περιστροφῶν διὰ χειρός, ὡς ἐφαίνετο, ἐπιτηδεΐας.

Ἐπεται συνέχεια.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΡΩΣΤΑ

Λεγόμενον ὑπὸ Αἰσώπου

ΕΡΜΑΝΝ - ΣΑΤΡΙΑΝ

ΟΥΓΟΣ Ο ΛΥΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ταῦτα εἰπὼν, ὁ Σπέρβερ ὤθησε τὴν θύραν· ἐγὼ δὲ ἔμεινα ὡσεὶ ὄνειροπολῶν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὑψηλῆς καὶ σκοτεινῆς αἰθούσης, τῶν ἀρχαίων τοῦ Νιδὲκ φυλακῶν.

Κατὰ πρῶτον παρετήρησα εἰς τὸ βάθος αὐτῆς τρία παράθυρα βλέποντα πρὸς τὸ βράθρον δεξιόθεν, ὀψοθήκη ἐξ ἀρχαίας δρυὸς ἐκ τοῦ χρόνου μαυρισμένης, ἐπὶ δὲ τῆς ὀψοθήκης βαρέλιον, ποτήρια, φιάλας· ἀριστερόθεν, γοτθικὴν ἐστίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαμπεν ἐρυθρὰ φλόξ, αἱ δὲ γλυφαὶ τῆς εὐρείας αὐτῆς καπνοδόχου παρίστων ἐπεισόδια μεσαιωνικοῦ κυνηγίου· τέλος, ἐν τῇ κέντρῳ τῆς αἰθούσης, μακρὰν τράπεζαν, ἐφ' ἧς γιγαντιαῖον φανῶριον, φωτίζον ἥμισυ δωδεκάδα κυπέλλων μετὰ πομάτων ἐκ κασσιτέρου.

Πάντα ταῦτα εἶδον δι' ἐνὸς καὶ μόνου βλέμματος· ὅ,τι ὁμως μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἦσαν τὰ πρόσωπα.

Ἀνεγνώρισα ἐν πρώτοις, ἐκ τῆς ζυλίνης του κνήμης, τὸν φροντιστὴν, ἀνδρᾶ

μικροῦ ἀναστήματος, χονδρὸν, παχύν, ζωρὰν ἔχοντα τὴν ὄψιν, τὴν ρίνα ἐρυθρὰν καὶ παραμεμορφωμένην ὑπὸ ἐξογκωμάτων, καὶ προγαστορά. Ἐφόρει παμμεγέθη κανναβόχροα φενάκην, ἐπενδύτην ἐκ πρασίνου ὑφάσματος μετὰ χαλυβδίνων κομίδων μεγάλων ὡς τάλληρα περισκελίδας ἐκ βελούδου, περικνημίδας ἐκ μετάξης, καὶ ὑποδήματα μετ' ἀργυρῶν περονῶν. Κατεγίνετο στρέφων τὸν στρόφιγγα τοῦ βαρελίου· ἀνέκφραστος ἡδονὴ ἐπλήρου τὴν ἐρυθρὰν του μορφὴν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον ὡς κρύσταλλοι ὠρολογίου.

Ἡ σύζυγός του, ἡ ἀξιότιμος Μαρία Λαγούτ, ἐνδεδυμένη μεταξωτὴν ἐσθῆτα μὲ μεγάλα ἄνθη, τὸ πρόσωπον ἔχουσα μακρὸν καὶ κίτρινον, ἐχαρτοπαίκτηι μετὰ δύο ὑπηρετῶν σοβαρῶς καθημένων ἐπὶ δρυῖνων ἐδρῶν. Μικραὶ ξύλιναι λαβίδες ἔσφιγγον τὴν ρίνα τῆς γραΐας καὶ ἐνὸς τῶν συμπαικτῶν, ἐνῶ ὁ τρίτος ἐκάμυε πονηρῶς τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ἐφαίνετο μακάριος βλέπων αὐτοὺς στενωχωρημένους ἐκ τῆς βασιάνου ἐκείνης.

— Πόσα χαρτιὰ, ἠρώτησεν;

— Δύο, ἀπεκρίθη ἡ γραΐα.

— Καὶ σὺ, Χριστιανέ;

— Δύο...

— Ἀ! ἂ!... σᾶς ἐκέρδισα καὶ πάλιν...

Κόψετε τὸν ρῆγα... κόψετε τὸν ἄσσον... Καὶ ἄλλην λαβίδα, κυρία! Καὶ θὰ μάθετε νὰ ἐπαινῆται τὰ γαλλικὰ σας παιγνίδια!

— Κύριε Χριστιανέ, δὲν εἴσθε φιλόφρων πρὸς τὸ ὠραῖον φύλον!

— Εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ παιγνιδίου δὲν ἐπιτρέπονται φιλοφροσύναι.

— Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι ἡ μύτη μου δὲν ἔχει πλέον θέσεις.

— Προσβάλλετε τὸ μεγαλοπρεπὲς παρὰρτημά σας.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσῆλθεν ὁ Σπέρβερ.

— Ἐδῶ εἰμαι, φίλοι! ἀνέκραξεν.

— Εὐγε, Γεδεῶν... ἐπαινῆθες;

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἔρριπεν ἀμέσως τὰς πολυαριθμοὺς λαβίδας τῆς. Ὁ χονδρὸς φροντιστὴς ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του· πάντες δὲ ἐστράφησαν πρὸς ἡμᾶς.

— Πῶς ἔχει ὁ κύριος κόμης;

Ὁ φροντιστὴς προέτεινε τὸ κάτω χεῖλος.

— Πάντοτε ἡ αὐτὴ κατάστασις;

— Σχεδόν, ἀπεκρίθη ἡ Μαρία Λαγούτ, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους πρὸς με.

Ὁ Σπέρβερ παρετήρησε τοῦτο.

— Σᾶς συνιστῶ τὸ τέκνον μου, τὸν δόκτορα Φρίτζ, ἐκ τοῦ Μέλανος Δάσους, εἶπε μετ' ὑπερηφανεΐας. Ἀχ! τὰ πράγματα θὰ λάβουν ἄλλην ὄψιν, κύρ Τωβία. Τώρα ποῦ ἦλθεν ὁ Φρίτζ, πρέπει ἡ ἀσθένεια νὰ μᾶς ἀδειάσῃ τὴν γωνιά. Ἐὰν μὲ ἤκουον ἐνωρίτερα... Ἀλλὰ καλλίτερα ἄργα παρὰ ποτέ!

Ἡ Μαρία Λαγούτ ἐξηκολούθει παρατηρούσα με ἀσκαρδαμυκτί.

Φαίνεται ὅτι ἡ φυσιογνωμία μου τῇ ἤρесе, διότι στραφεῖσα πρὸς τὸν φροντιστήν,

— Ἐμπρός, κύριε Ὁφενλώχ, ἐμπρός, ἐφώναξε, κινηθῆτε!... Προσφέρετε καθίσμα εἰς τὸν κύριον δόκτορα... Μένετε ἐκεῖ, χάσκων, ὡς ὄνειροπολῶν... Ἀ!... κύριε, αὐτοὶ οἱ Γερμανοί!...

Καὶ ἐγερεθεῖσα μετὰ νεανικῆς ζωηρότητος, ἡ ἀγαθὴ γραΐα, ἔτρεξε νὰ με ἀπαλλάξῃ τοῦ μανδύου.

— Ἐπιτρέψατε, κύριε...

— Εὐχαριστῶ· εἴσθε πολὺ καλὴ, κυρία.

— Δότε μοι, δότε μοι... εἶνε ἐλεεινὸς καιρὸς... Τί τόπος, κύριε, τί τόπος!...

— Λοιπὸν ὁ κύριος κόμης δὲν εἶνε οὔτε καλλίτερα οὔτε χειρότερα, ἐξηκολούθησεν ὁ Σπέρβερ τινάσσων τὴν χιόνα ἐκ τοῦ σκούφου του. Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως... Ἐ, Κάσπερ, Κάσπερ!...

Ἀνθρωπάριον, ἔχον τὸν μὲν ὤμον ὑψηλότερον τοῦ ἀριστεροῦ, τὴν δὲ μορφήν ἐστιγμένην ἐξ εὐλογίας, ἐξῆλθε τῆς ἐστίας καὶ ἀνέκραξεν.

— Παρῶν!

— Καλὰ. Θὰ ἐτοιμάσῃς διὰ τὸν κύριον δόκτορα τὸ δωμάτιον, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς τὸ βάθος τῆς μεγάλης αἰθούσης, τὸ δωμάτιον τοῦ Οὐγού... Ἐεῦρεῖς;

— Μάλιστα, κύριε Σπέρβερ, εὐθύς.

— Σιγὰ, σιγὰ. Θὰ παραλάβῃς τὸν ὀδοιπορικὸν σάκκον τοῦ κυρίου δόκτορος παρὰ τοῦ Κναπθούρστ... Ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸ δεῖπνον...

— Ἦσυχάσατε... εἶνε ἰδική μου φροντίς...

— Καλὰ, ἐμπιστεύομαι εἰς σέ.

Τὸ ἀνθρωπάριον ἐξῆλθεν, ὁ δὲ Γεδεῶν, ἀποβαλὼν τὴν σισύραν, μᾶς ἀφῆκε πορευόμενος νὰ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἔλευσίν μου εἰς τὴν νεαρὰν κόμησσαν.

Ἡ Μαρία Λαγούτ δὲν ἔπαυε περιποιούμενη με.

— Κάμετε θέσιν, Σεβάλτ, ἔλεγεν εἰς τὸν ἀρχικυνηγόν, ἀρκετὰ ἐψήθητε ἀπὸ τὸ πρῶτ, νομίζω. Καθίσατε πλησίον εἰς τὴν ἐστίαν, κύριε δόκτορ· οἱ πόδες σας θὰ εἶνε παγωμένοι... Ἀπλώσατέ τους, νά... οὕτω...

Εἶτα δέ, παρουσιάζουσα μοι τὴν ταμβακοθήκην:

— Πέρνετε;

— Ὁχι, κυρία, εὐχαριστῶ.

— Ἐχετε ἄδικον, εἶπε, πληροῦσα ταμβάκου τοὺς ρῶθωνάς της, ἔχετε ἄδικον. εἶνε τὸ θέλητρον τοῦ βίου.

Ἐπηκολούθησαν στιγμαὶ τινες σιωπῆς, καθ' ἃς ἤκουον τὸν ἀνεμον μαστίζοντα τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, καὶ εἰσδύοντα διὰ τῶν θυρίδων μετὰ θρηνώδους συριγμοῦ.

Ὁ Σεβάλτ, τὸν δεξιὸν πόδα θέσας ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ καὶ τὸν ἀγκῶνα στηρίζας ἐπὶ τοῦ γόνατος, προσέβλεπε τὴν φλόγα μετ' ἀνεκφράστου μελαγχολίας. Ἡ Μαρία Λαγούτ ροφήσασα καὶ νέαν δόσιν ταμβάκου, διηυθέτει τὴν προσφιλεῖ της κόνιν εἰς τὴν ταμβακοθήκην.

Ὁ φροντιστὴς ἠγέρθη.

— Ὁ κύριος δόκτορ θὰ δεχθῇ βεβαίως ποτήριον οἴνου; εἶπε στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐπικλίντρον τῆς ἑδρας μου.